

Kiejtés és történetmesélés: a fonémáktól a folyékony beszédig (Adrian Underhillel)

Bell Teacher Campus, Homerton College, Cambridge

2019. június 30-tól július 13-ig

Amikor eljött az ideje annak, hogy megnézzük, milyen kurzusok közül is választhatunk a 2019-es Erasmus+ projektünkhöz, nem kellett hosszan töprengenem azon, melyik képzőhely honlapját keressem fel elsőként. Ugyanazt, amelyre előző évben rá se pillantotta. Mindkét döntésemet tapasztalt kollégáim véleményére alapoztam. Két évvel ezelőtt az akkori Erasmus koordinátorunk annyit mondott, hogy a Bell nagyon jó, de messze az ő kurzusaik a legdrágábbak, gondoljuk meg. Meggondoltam. Azután, miután sikeresen pályáztunk, eljutottam Canterburybe, ahol fantasztikus képzésen vehettem részt. Itt ismerkedtem meg egy szintén Erasmus koordinátor kollégával, aki már számos angolai továbbképzésen vett részt korábban, ő is nagyon elégedett volt mindennel, de azt mondta, hogy számára Cambridge valószínűleg mindig verhetetlen marad. Ez ott és akkor nagyon erős kijelentés volt. Így nem csoda, hogy azon a bizonyos estén először a Bell honlapját nyitottam ki, és nem is nagyon mentem máshova.

A kiejtéssel foglalkozó kurzus rögtön felkeltette az érdeklődésemet, mert az egyetem óta szinte semmilyen hasonló tematikájú képzésen nem vettem részt. Az oktató neve (tudom, nem válik dicsőségemre) nem jelentett számomra sokat, de feltételeztem, hogy ha a kurzuscímében szerepel a neve, akkor biztosan „nagy név”, csak én vagyok tájékozatlan. (Ez pontosan így van, a képzésen résztvevők jelentős része kimondottan Adrian miatt jött Cambridge-be, hogy az általa kifejlesztett 'fonématablázat' (Phonemic Chart) használatát magától a mestertől sajátítsa el.) A kurzus másik témája, a történetmesélés akkor még nem is nagyon foglalkoztatott. Cambridge-ben már voltam korábban egy-egy napig, tudtam, hogy szép, de kíváncsi voltam, hogyan fogom érezni ott magam két hétig, és nem tudtam elképzelni az életet egy igazi „college” falai között. Ami pedig az árat illeti, tényleg drágább volt a kurzus a többi képzésnél, de kiderült, hogy az ár magában foglalja a kollégiumi szállást és a félpanziót, így már nem tűnt olyan irreálisnak, és belefért az ösztöndíjamba.

Az elvárásaim nagyon magasak voltak tehát.... de el kell ismernem: igaza volt Alidának. A Bell és Cambridge tényleg minden várakozást felülmúlt. A kurzus egészen fantasztikus volt, nem csak azért, mert most már jobban tudom, hogyan lehet hatékonyan kiejtést tanítani, hanem mert Adrian személyében olyan tanáregyéniséget ismerhettünk meg, aki inspirálja a környezetét, és személyiségével egyrészt elvarázsol, másrészt rávezet arra, hogy higgyünk abban, hogy a mi személyiségünk is ugyanerre képes. Ami meg a történetmondást illeti, a versek, elsősorban gyermekversek, és a történetek tanórai felhasználásának eddig általam nem alkalmazott területei tárultak fel, és kíváncsian várom, hogyan tudom majd az ötleteket átültetni a napi tanítási gyakorlatomba.

A kurzus többnyire a délelőtti órákat töltötte ki, ebéd után pedig különféle szabadon választható szakmai előadásokon és szemináriumokon vehettünk részt, amelyek mindegyike szintén nagyon magas színvonalú volt. A délutáni és kora esti órákban pedig várt ránk Cambridge fantasztikus utcáival, épületeivel, múzeumjaival, boltjaival, pubjaival. Kicsit sajnáltuk, hogy a vacsora miatt mindig vissza kellett sietni a kampuszra, de engem minden este kárpótolt, hogy ezt a Great Hall gyönyörű, tipikus hosszú asztalos, festményes, sokablakos, nehéz függönyös étkezőjében fogyaszthattuk el. (A spanyol és olasz hallgatók egy idő után morogtak a vacsora minősége miatt, őket nem elégítette ki a salátabár, a legalább háromféle főétel különféle választható köretekkel és a többféle desszert és gyümölcs, de én nem osztottam a problémájukat).

Számomra végig hihetetlennek tűnt, hogy tényleg ott vagyok egy cambridge-i college-ban, ilyen „díszletek” között. Megtapasztalhattam, hogy milyen lehet ott diáknak lenni (vizsgák nélkül), és kicsit fáj a szívem, hogy ez csak hétig tartott.